

jih lansko leto precepiti moral in so za drugimi precej zaostali.

Neporezано drevo le popke požene, nikar pa čvrstih mladik; hitro cvete, pa sad potem večidel odpade ker nima zadosti soka. Kako zamorem potem tako drevo drugo leto obrezati? Ker ima že mnogo cvetnih popkov, bo cvelo, kar je v spomladi res lepo, pa v les bo slabo rastlo, čeravno ga za polovico okrajšaj.

Tako drevo ostane navadno slabo, ima tenke veje, katere lahko sneg polomi, in če še klaverno raste, bo sad veje na zemljo potegnil, in če ga dobro ne podpreš, ti bo sad veje polamal. Najbolje je, da drevo, katero ima šibke veje, precepimo, sicer ga lahko sad, burja ali sneg polomi, nimamo ž njim veselja in malo dobička.

Nasproti pa prvo leto obrezano močne, dolge mladike požene, katere imajo samo lesne popke in še ne cvetejo drugo leto. Če so mladike dolge, je potrebno, da se drugo leto še za eno tretjinko okrajšajo, in tretje leto bo drevo spet dolge in močne mladike poglalo in lepo čvrsto krono dobilo, iz katere se poznej le pregoste veje izrežejo. Poglejmo izgled tudi pri cepljenju. Zakaj cepič do 4 ali tretjega očesa odrežemo? Vsakemu je znano, da če bi celi vrh cepiča pustili, bo le ozelenel ali kratke mladike pogljal, nasproti pa, če samo eden vrh pustimo, bo krepko pogljal. F. P—k.

Sejmovi. Dne 28. januarija v Artičah, in v Poličanah (za svinje). Dne 30. jan. v Radgoni. Dne 1. febr. v Jurkloštru, v Lučanah, na Bregu, v Ptuju in v Imenem. Dne 3. febr. pri sv. Juriju na Ščavnici, v Jarenini in v Vidmu.

Dopisi.

Iz Celja. (Čast. šolske sestre.) Božičnica, koja je priredilo „kat. podporno društvo“ pri šolskih sestrah, se je jako povoljno vršila. Pred mnogobrojnim občinstvom so otroci dekliške šole šolskih sester prav lepo deloma deklamovali, deloma primerne božične pesmice s spremljevanjem harmonija prepevali. V novič smo zopet imeli priložnost prepričati se, da dekliška šola šolskih sester leto za letom napreduje, in pač zasluži, da se vsestransko podpira in to osobito, ker tej šoli se homo morali zahvaljevati, ako se duh laži-liberalizma, koji s svojim strupom žalibog tudi prosto ljudstvo blizo mest že okužuje, od naše okolice odbije, okolica pa to ostane, kar je dozdej „verno slovenska“. — Po vsporedu je načelnik društvu, g. župnik Žičkar v primernem govoru razložil pomen slovesnosti, opozarjal občinstvo na sivolasega starčka v Rimu, sv. Očeta, kateremu se ravno sedanji čas poklanja ves svet, katoliški in nekatoliški, in kojega zlata maša je vse ka-

toličane napolnila z novim navdušenjem za prave svetinje sv. cerkve; slednjič je opominjal otroke, naj bodo hvaležni dobrotnikom svojim, posebno največjemu dobrotniku društva Njih preuzvišenosti premilostljivemu knezu in škofu Jakobu Maksimilijanu, kateri bodo v tekočem letu obhajali 25letnico kot škof in 50letnico kot mašnik. Potem je visokorodna gospa pl. Vašič razdelila obleko, obutev itd. med uboge otroke. Vse dobrotnike in prijatelje našega društva bode gotovo zanimalo zvedeti, da je odbor kat. podp. društva v svoji seji na praznik sv. Štefana sklenil, delokrog našega društva razširiti na celo škofijo, da se bodo tudi po družih trgih in mestih naše vladikovine zamogle posebne dekliške šole pod vodstvom šolskih sester ustanovljati.

Iz Celjske okolice. (Občinska volitev.) Še menda nikdar ni nič razburilo tako duhove v celej naši občini, kakor zadnja volitev za občinski odbor. Nemški Celjani, ki hočejo povsod imeti svoj nos, povsod zvonec nositi, napenjali so vse strune, da se v naši občini zdržijo na krmilu. Kričali so torej in pisali vedno, da treba voliti v odbor take može, ki bodo mestu prijazni, t. j. take, ki bodo k vsemu prikimali, kar hočejo Celjani imeti; može, ki bodo gledali pred vsem na to, kar bo Celjanom na korist, ne pa naši občini in pa slovenskim kmetom. Mi Slovenci smo se pa sopen pripravljali, da položimo pri naši občini nemškutarijo v grob, ter pometemo iz občinske hiše tiste čudne strijce, ki jih je rodila slovenska mati, pa nočejo biti Slovenci, nego se bratijo z našimi sovražniki, ki so rajši sluge nemških Celjanov, kakor bi bili samosvetni slovenski gospodarji. — Dne 9. januarija volil je III. razred. V tem je 513 volicev. Volitev trajala je torej tudi od 9. ure zjutraj pa do 10. ure zvečer. Borba bila je huda. V tem razredu je namreč sila mnogo Celjanov. Skoraj vsaka hiša v Celju ima v naši občini kak travniček ali njivico. Vsi posestniki takih hiš v Celju imajo torej tudi volilno pravico. In Celjani so privlekli vse na volišče, kar leze in gre; če kateri ni mogel hoditi, sta ga pa dva na pol vlekla, na pol nesla v volilno dvorano. V sosednej krčmi imeli so svoj tabor. Tam se je najprej vsak „okrepčal“, potem sta ga spremila, ko je prišla vrsta nanj, po dva možiclja k volitvi. Ne 5 Celjanov menda ni izostalo. Pa vse ni pomagalo nič. Naši kmetje stali so, kakor skala. Tudi taki volilci, ki imajo po več ur hoda v Celje, prišli so, da pričajo s svojim glasom za narodno reč. Tako so prišli skoro v polnem številu iz Levca, iz Trnovelj, iz Teharja in celo iz Galicije, Št. Martina v Rožni dolini, Št. Jungerte itd.; vrli Trnovlčani so rekli: Celjani se vtikajo v naše volitve, moramo pa tudi mi začeti jim povračevati! Kakor

rekli, tako tudi storili! Tudi iz domače Celjske občine prišli so skoraj v popolnem številu posebno iz Lokrovca, Ostrožnega, Dobrove, Medloga, Banega in Kočnice. Slava jim! Takoj v začetku smo bili v večini; kmalu je znašala naša večina 50 glasov, in pri tem je ostalo vseskozi, kedar so proti koncu Celjani pritiskali. Kmalu so se ti sami prepričali, da je volitev v III. razredu za nje zgubljena. Vše popoldne je nek Celjan pravil, da so Celjani vže „hin“; in res bili so „hin“. Njihovi kandidati dobili so po 134 glasov; skoraj le od Celjanov, obrtnikov in trgovcev, in od malega številca zaslepljenih kmetov; naši pa so dobili po 186. od samih vrlih kmetov.

Iz Griž ob Savinji. „Vse za vero, dom in cesarja!“ To geslo je tudi nam Grižanom čez vse. Zvedite, ljubi bralci „Slov. Gospodarja“, da se tudi mi oživljamo z božjo pomočjo. Ponosni smemo biti na novo larno cerkev, ki so si jo farani le z milodari postavili. Leta 1883, na dan sv. Rešnjega Telesa, so nam č. g. župnik blagoslovili prvi vogelni kamen. Kar je za cerkev bilo potrebno, bili so tudi hitro poskrbeli, posebno pa so nam letos našo cerkev s prelepim kinčem ozaljšali. Poskrbeli so namreč novi tron sv. Pankracu, 12 bronastih pozlačenih svečnikov, potem podobo Marije sv. rož. venca. Slikana je prav okusno in pravilno, predstavlja namreč, kako je Marija sv. Dominiku sv. Rožni venec izročila. Slikal jo je slavni Jakob Brolo. Poskrbeli so nam tudi prekrasni bronast svečnik s 24. svečami s podobo sv. Barbare v sredi. Darovali so ga pošteni Grižki rudokopi. Le-ta stane nad 600 glđ. av. velj. Vse to se je blagoslovilo na žegnansko nedeljo. Hvala Bogu! Imamo tedaj v večjem dodelano hišo Gospodovo, ki se prijazno ozira po Savinjski dolini in kaže s svojim zvonikom pot proti nebesom. Bog nam ohrani č. g. župnika še mnogo, mnogo let zdravih in veselih, bili so glavni steber pri tem delu. Bog daj še mnogo tako vnetih delalcev za čast Božjo in za blagor njim izročeni župljanov. Tudi pri občinskih stvaréh smo pri svojem. Imamo domačega občinskega predstojnika, poštenega Slovenca in vernega katoličana. Sploh vse Griže imajo le slovenski obraz, še med fanti se le narodne pesmice pojó, n. pr. „Naprej zastava Slave“ i. dr.

Od Mure. (Na poti!) Po slovenskih goricaš popotovaje se nakanim proti zapadu, da si najdem mejo med Slovenci in Nemci. Prvi večer pridem v Svičino, poiščem krčmo poleg cerkve. Tukaj slišim le nemško govoriti. Govor me je zanimal, ker je bilo menjenje o podpisu za nemške pridige. Gledal sem na dotični zapisnik, katerega je eden pričujočih premetoval, od daleka in med podpisi videl sem ime Fridrich in drugih. Delal sem se prijaznega in sem pozvedaval, ali je Fridrich blizo cerkve. — On

ni naše fare, mi eden odgovori. V katero faro pa da sliši, nisem mogel izvedeti. Tukaj je tedaj meja med Slovenci in Nemci, se mi je celo noč sanjalo. Žalosten vstanem in se hočem vrniti nazaj do Mure, ker sem svojega potovanja namen dosegel. Pa čudo! Na poti proti cerkvi srečujem ljudi, in rečem „Guten Morgen“, pa dobim odgovor: Bog daj! Poprašam ali so to domači Slovenci? Da! dobim odgovor. Idem tedaj dalje proti zapadu do Ivnika. Potoma srečujem ljudi, jih nagovorim nemški in slovenski in na oboje so mi odgovarjali. Gredé premišlujem, da tukaj med Slovenci in Nemci ni trde meje. Med prebivalci nisem nobenega prepira slišal zavoljo jezika. Le na pol omikani nemčurji zabavljajo. — Oh srečen kraj! izdihnem, kjer Slovenci in Nemci v lepem miru in edinosti med seboj živé in se vrnem v svojo samotno bajtíco do Mure nazaj.

Iz Bučkovec pri Mali nedelji. (Marsikaj.) Huda zima se je umaknila toplejšim dnevom. Ljudje pridno napeljujejo gnoj v vinograde. lep je saninec ali sanjak, kakor pri nas pravijo. Vina še se je precej pridelalo ali za polovico slabše in cenejše, kakor pred lanskim. Bliža se nam izpit, za velikonočne listke. Marsikateri fant in deklet se trudita s krščanskim katekizmom. Nekateri pa marajo za nj le malo in raje zanemarijo blagi čas v grešne veselice. To se je očtno pokazalo dne 11. januarija t. l. zvečer pri krčmarju V. J. v D. V kratkem je bila soba s plesalci napolnjena; godba je zasvirala in začel se je ples, kakor ob času Noeta. Vrstili in sukali so se par za parom. Kjer pa je ples in godba, tam je zaslepljenost fantov, pogubljenje deklet, žalost angeljev in veselje hudičev. Taki očitni plesi niso za nas hvala!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Včeraj je začel državni zbor svoje delo na novo ter vzame najprej v razpravo davek na sladkor. Le-ta zadéva v prvi vrsti Česko, kajti tam je največ tovaren za sladkor. — Sprave še ne bode tako k malu med česke in nemške poslance dež. zbora. Nemci še kratko in malo ne dadó roke za-njo. No, bode še pač treba časa, ki ozdravi bojda vse rane, tedaj tudi otročje kujanje Nemcev. — Našim štajarskim Nemcem bôde najhuje v oči stol ministra za pravosodje. V Graškem dež. zboru so se še v zadnji seji hudo zagnali va-nj ter so mu ga z vso silo hoteli izpodnesti. Minister baron Pražak ima pač goropadni greh na vesti, ker misli, da so zemljiške knjige tudi za slov. kmeta in da se sme zato va nje vpisati kak dolg tudi slovenski, ne pa le nemški. To upije pa v nemško nebo in zato tolik hrup zo-per njega. Naši, slov. poslanci so jih sicer mirili